

Невмируще слово письменника

Олесь УНДІР,
голова Острозького літоб'єднання імені Івана Мазевицького

Валерій Баталов – український прозаїк і журналіст, політичний діяч і краєзнавець. Йому 27 червня виповнилося б тільки 75 років. На жаль, він передчасно відійшов у вічність. І нам так бракує його письменницького слова, нового і неповторного.

Народився Валерій Баталов 27 червня 1946 року в селі Крупець Славутського району Хмельницької області. Закінчив Львівський держуніверситет імені Івана Франка 1975 року. В 1968 – 1992 роках працював завідувачем відділом, головним редактором Острозької районної газети. У 1990 – 1994 роках – народний депутат України першого скликання, котрий голосував за незалежність Української держави, бо був справжнім патріотом рідної землі.

У 1996 – 1998 роках – працівник об'єднання «Рівнеліс», а у 1998 – 2002 роках – голова Острозької міської ради.

Його невмируще письменницьке слово діє й понині, надихає нас на активне трудове

(до речі, цьогоріч у серпні виповнюється 440 років, як побачило світ це видання). Саме за цією п'єсою поставлене однойменний художній фільм.

Свого часу Валерій Баталов був активним власним кореспондентом газети «Молодь України». В останні роки життя наполегливо працював над новими творами, були цікаві задуми нових книг, зокрема публіцистики про владні коридори, активно співпрацював із міською газетою «Замкова гора».

Нестримно біжать роки, наче розгнущдані коні, але ми пам'ятаємо Тебе, наш творчий побратиме. З нами – Твоє невмируще письменницьке слово.

Відомий український поет, наш земляк Віктор Романюк присвятив Валерію Баталову вірш, який надруковано в книзі «Присвяти»:

*«Був першим у краї
Валерій Баталов,
Коли в Україні на волю світало.
Відомий державний
культурний діяч,
Розумного й доброго слова
сіяч.»*

Уривок із містерії «Перстень Беати»

Я сидів на обкорваному бібляку і слухав що дивну оповідь немолодого вже лісника. Давно вже закінчилась півка в диктофоні. Ми мовчали. Яскраво світило майове сонце. Густе повітря пахло живицею і бузком. І лісова хатина, яка ластівчиним гніздом причепилася край похмурого бору, і сам бір, здавалось, теж принишкли від цієї дивної сповіді.

Він дивився на мене. А в очах біль, туга і невимовна жагура. Валентин вкотре припалив цигарку, зітхнув, перехопив мій зацікавлений погляд, прикрив долонею лівої руки правіцю, на якій був відсутній середній палець.

– Це, це необережно циркуляр-

кою в стельмашні, – наче виправдовуючись, тихо промовив. І відвернувся. Коли б я був уважнішим, обов'язково побачив, а може й відчув, що ми на лісниковому обійсті не одні. За мною із ліщинових гушаків спостерігали дивні очі.

Тільки згодом я почув, як зашестіли падолист, тріснула хмеричина...

– Звір бавиться, – байдуже промовив лісник, – і закашлявся від ядучого диму міцної цигарки.

А ще через тиждень в обласній газеті в «Кримінальній хроніці» прочитав коротеньку замітку: «В Поліському бору з лісового кордону пішов з дому і не повернувся лісник В. Прикмети...»

Іду у ніч...

Іду в забутий сад,
Де пізні яблуни у велюні туману,
Де чорнобривців зжухлий ряд
Журливу пісню виколисує органно.
Іду у сутінки полів,
Де пруг горбатиться вагітними стогами,
Де і чорнобиль вже давно відцвів
І тільки гіркий пах тремтить під небесами.
Іду у райдуги двоцвіт
Багряно-чорних кольорів, прожитої
І пережитої любові,
Щоб перед тим, як кинутись в Аїд
Ще раз сягнути кохання волю.
Іду у ніч...
Щоб повернутись...

